

Enkele herinneringen aan Vader

door Esther Vlietinck

Vader was een kamergeleerde. Van sport kende hij alleen wandelen en biljarten. Voor een geboren Oostendenaar klinkt het vreemd dat hij niet eens zwemmen kon. In zijn tijd werd dat op school niet geleerd noch aangemoedigd. Wandelen echter deed hij graag en in de «Bosjes» te Oostende was geen plekje hem onbekend, zoals later in het Nachtegalenpark te Antwerpen. Als verdere ontspanning stond biljarten aan de spits, gevolgd door kaarten. Hij praatte met genoeg, vooral met zijn collega's advocaten en met de gemeenteraadsleden van Berchem. Daar kon hij zijn hart ophalen, want tegen zijn «vier vrouwmensen» thuis kon hij niet optonen. Eens deed hij ons allen schaterlachen aan tafel, toen hij nederig zijn vinger opstak en vroeg of hij ook eens «entwade» mocht zeggen...

We vroegen hem dikwijls waarom hij toch geen liefderoman schreef, dan waren we rijk! Maar romans lezen lag hem niet, laat staan schrijven. Geschiedenis was zijn terrein, daarin was hij thuis.

Hij had ook een talenknobbel. Als 15-jarige jongen kocht hij op de markt te Oostende een Latijnse spraakkunst voor de som van... 50 centiemmen. Zo begon hij zijn studie van Latijn en bracht het zo ver dat hij later kon «speechen» in die taal en artikels schrijven in Caesars idioom. Hij vond Latijn de mooiste taal ter wereld, gevolgd door Spaans (hij gaf later zelfs Spaanse les in Antwerpen). Als derde favoriet gold het Engels. Vaak vertelde hij ons het avontuur in Dover, waar hij probeerde zijn Engels te oefenen. De eerste de beste jongen sprak hij aan en vroeg naar de weg. «Bachten den oek, menere Vlietinck». Was hij daarvoor de plas overgestoken met zijn moeizaam vergaarde spaarcentjes?

Vader vond dat zijn kinderen ook Engels moesten kennen (hij was zijn tijd jaren vooruit), doch hoe knap hij ook was, van aanleren had hij weinig idee. Hij begon met ons enkele werkwoorden te leren vervoegen, en wat is er saaiër dan een werkwoord uit het verband van een zin! En wij waren toch maar kleine bloedjes van 10 en 8 jaar. Algauw echter schakelde vader over naar zijn meest geliefde dichter «Longfellow», stel u voor, na enkele werkwoorden, pardoes, in de letterkunde! «The village blacksmith» dat vond hij een prachtgedicht, want daar zaten zoveel wijze lessen in... We begrepen er maar weinig van, zeker dit laatste niet. Toch bleef er iets in mijn hoofd hangen dat mij te pas kwam, toen we als vluchtelingen in Engeland aanlanden. Moeder had me poppekleren beloofd en in de winkel betastte ze het roze goed (want ze had nog andere doeleinden dan alleen maar poppe-

goed) en ze vroeg me of ik soms het woordje «sterk» in het Engels kende (haar kennis van Engels was toen nihil). «Wacht», riep ik opgewonden uit «ik weet het». En de village blacksmith passeerde stilletjes de revue, tot ik aan het verlangde woordje kwam en «strong» schreeuwde ik zo hard dat de winkelierster opsprong alsof een champagnefles zich plots ontkurkt had en tegen het plafond had geknald.

Toen ze bekomen was van de emotie zei ze lachend «Yes, yes, very strong» en we wandelden de winkel uit verrijkt met het roze goedje en een nieuw woord «very».

Na zijn mislukte pogingen om tot archivaris benoemd te worden, de reden zijn gekend, ging hij noodgedwongen naar Antwerpen: daar probeerde hij zijn ander ideaal te verwezenlijken: dat van rechtsgeleerde. Daarvoor studeerde hij tussen de bedrijven door: hij stond om 5 uur op en blokte tot het tijd was om naar kantoor te gaan. 's Avonds gaf hij Engels en Spaanse les en dan vond hij nog de tijd om artikels te schrijven voor de krant. Elk jaar toog hij naar Leuven voor het examen en slaagde telkens, zonder ooit een aparte les gehad te hebben. Dikwijls vertelde hij ons hoe hij op het nippertje ontsnapte aan een netelige vraag van J. Alberdink Thijm, die hem enkele titels had gevraagd van Middelnederlandse verhalen. Titels... dat kende vader wel... maar de inhoud!! Daartoe was hem ten enenmale alle tijd ontbroken... Het zweet brak hem uit. Plots werd er op de deur geklopt en een man kwam binnen die enkele zaken te vragen had aan het jurylid. Dit nam wat minuten in beslag. Daarna keerde de ondervrager zich om en zei dat het examen afgelopen was en de student kon gaan. Met wat voor popelend hart van blijdschap kan men zich voorstellen...

Vader was nu advocaat en we vestigden ons in de Dambruggestraat; later na de oorlog van 14-18 in de Grote Steenweg te Berchem.

Heel zijn leven bleef hij Oostendenaar in hart en nieren. Ook kon hij zijn accent niet kwijt, tot vermaak van zijn omgeving. Hij kwam nog altijd «omblege» inplaats van naar beneden en het woordje «toen» klonk als «tons», hetgeen me later hielp toen ik Spaans volgde, want «entonces» deed me denken aan «tons»!

Op het gerechtshof kende men hem ook als niet-sinjoor en de dag dat zijn collega's in de krant lazen dat bij een storm in het kanaal een vissersboot was vergaan, doch dat alle opvarenden waren gered, nl. acht mensen en een Oostendenaar, waren ze er als de kippen bij om hem dat te komen vertellen. Dat was zeker een Marsmannetje geweest die ene Oostendenaar...